

ملالی جویا ، ۶ قوس ۱۳۹۵

در حالیکه روز محو خشونت علیه زنان را مردم مبارز و پیشرو در جوامع مختلف تجلیل نموده در راه تساوی جنسیتی قدم‌های بزرگی بر می‌دارند، اما در کشور جهالت‌زده و اشغال‌شده ما ناله جگرخراش زنان و دختران معصوم در هر گوشه و کنارش بالاست.

متأسفانه هر روز شاهد قتل، تجاوز، سنگسار، بریدن گوش و بینی، لت و کوب و دره زدن و سایر جنایات عصر حجر علیه زنان هستیم و کوچکترین بازخواستی از عاملان برپریت صورت نمی‌گیرد چون بنیادگرایان و خاینانی در کشور حاکم اند که در فکر بوینلک شان زن فقط آله اطفای شهوت و مانشین چوچه‌کشی است و کوچکترین حق انسانی برایش قایل نیستند. ضدیت حیوانی طالبان و دیگر غلامان دولتهای پلید ایران، پاکستان و عربستان با زنان برای همه‌کس روشن بود، اما طی پانزده سال گذشته همان خاینان با تغییر ظاهر شان بوسیله امریکا و غرب بر ملت ما تحمیل شدند که هرچند در سخن حرف از آزادی زن می‌زنند اما در عمل فرق ماهوی با طالبان و سایر دمنشان ضد زن ندارند. و حال قرار است که گلبدین تیزاب‌پاش و خونی‌ترین دشمن زن و انسانیت نیز در این خوان غارت و ستم شامل گردد.

تنها تفاوت ۱۵ سال گذشته با دوران مکدر جهادی و طالبی اینست که یک تعداد زنان زینت‌المجلس منحیت گدی‌گک‌های تبلیغاتی غرب در حکومت و پارلمان و ان.جی.اوها قد علم کردند که آنان را منحیت نمونه

آزادی زن افغان به رخ جهانیان بکشند. اما اکثر این وجدان‌باخته‌ها نه از زنان تیره‌بخت وطن ما، بلکه از جنگسالاران و اربابان غربی‌شان نمایندگی کرده به فکر مزدوری و مقام و دالر بودند تا اینکه رهایی زنان ما برایشان اهمیتی داشته باشد.

دلیل عمده دیگر ستم‌کشیدگی زنان ما این است که نیم نفوس جامعه از حیات اقتصادی به دورپرتاب شده و عملاً به کار خانه سوق داده شده‌اند. این باعث شده که زن به جنس دوم بدل گردد چون دستش از حیات اقتصادی جامعه قطع گردیده است.

من با تاکید هزاربار تکرار می‌کنم تا زمانیکه جنایتکاران پلید زن‌ستیز چون سیاف، محقق، خلیلی، فاروق وردک، عبدالله، قانونی، عطا، دوستم، اسماعیل و زن‌ستیزان نکنایی‌پوش خودفروخته از نوع کرزی، اشرف‌غنی، احدی، زاخیلوال، اتمر، استانکزی و غیره سوار بر سرپنجه بیگانگان درکشور حاکمیت داشته باشند زنان ما هرگز به کوچکترین خواست‌شان نخواهند رسید. وقتی کشوری استقلال نداشته باشد، نه تنها زنان که مجموع جامعه نمی‌تواند از آزادی، عدالت و خوشبختی بهره‌مند باشد.

یگانه راه نجات زنان کشور ما از این همه مظالم، وحشت، جنایت و تبعیض درارتقا سطح آگاهی آنان توأم با همبستگی و مبارزه خستگی‌ناپذیرشان میسر است و بس زیرا کلید رهایی بدست خودشان است و بس.